قامتونه قیامتونه

د جنت د حورو خیاله ستر گې وغړوه گوره
په دې غرونو کې پښېرې. قامتونه قیامتونه

شعري ټولگه

Pukhto.Net

صاحب شاه صابر

قامتونه قیامتونه

Pukhto.Net
پښتو

ډاکتر صاحب شاه صابر

بسم الله الرحمن الرحیم

ټرون

د خدای بخښلي **عطاء الله** په نوم

زما زلمیه خوانیمرګه اشنا
غم دې زلمی اوسه چې نه زړېږې

د کتاب خانګړتیا:

د کتاب نوم	قامتونه قیامتونه
ویناوال	ډاکتر صاحب شاه صابر
خپرندوی	دانش خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر	۱۰۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	۱۳۸۵ ل/ ۲۰۰۶ ز
کمپوزګر	ذ شفق

چاپ او کمپیوټر خای

Pukhto.Net
پښتو

د خپرندويې ټولنې يادښت

ډاکټر صاحب شاه صابر د پښتو ژبې هغه حقدار ليکوال و شاعر دی. چې له کره کتنې سره سره د شعر په ډګر کې هم ښه بريالی شاعر پېژندل شوی

هر څوک. چې دا واوري

ورېخـــــې راوله باران راوله
څنو له څنډ ورکړه توپان راوړله

نو ذهن ته يې دستې د ډاکټر صاحب شاه صابر نوم راشي.

له دې مخکې هم د ډاکټر صابر دوه شعري ټولګې د (تکل) او (خوبونه) په نوم له چاپه راوتلې

دانـــش خپرندويـــه ټولنـــه د ډاکتـــر صـــابر د (خوبونـــه) او (قامتونـــه قيامتونـــه) شـعري ټولګـو او د تحقيـق او تنقيـد فـن د چاپ ويار لري.

پـــه دې کتـــاب کـــې مـــوږ د ليکـدود پـه برخـه کـې د لـرې پښتونخوا ډېر رعايت کړی. هيله ده وبه مو ښښئ.

مـــوږ (قامتونـــه قيامتونـــه) د چـاپ لـه لاملـه شـاعر تـه لـه مبارکۍ سره يو خای د نورو سو شعرونو د پنځونو لپاره د دعا لاسونه لپه کوو.

دا کتـاب پـه ننګرهـار کـې د **سـعدالدين شـپون** او **دروېـش درانـي** پـه ويـار جوړېدونکي سيمينار په بختـوره موقـع لـه چاپـه راباسو. دا هم تاسو او دا هم (قامتونه قيامتونه).

په درنښت

دانش خپرندويه ټولنه_ پېښور

Pukhto.Net

نعت

چې زما د زړه او ذهن ترجمان دے
محمد ص زمونږ نبی ص آخر زمان دے

د جاهل او جهل دواړو سره وران دے
د عالم او علم دواړو قدردان دے

مسلمان خو زوروره مسلمان دے
په سختۍ کې په کافر هم مهربان دے

څو چې څوک د سړیتوب په لار روان دے
هم هغه یې امتي دی مسلمان دے

د دنیا د مظلومانو ترجمان دے
د ظالم په خونه تندر د اسمان دے

د تپرو غرور یې خاورې کړو رنا شوه
کلك یقین، کلکه جذبه ده، پوخ ایمان دے

په کچکول کې یې رنا د کاپناتو
څنګ فقیر دے چې بادشاه د کل جهان دے

د انسان دپاره صلح امن غواړي
ددنیا دپاره امن دے ایمان دے

هر جهاد ې شروع کړی د خپل خانه
په هر چنګ کې مړنے مرد میدان دے

د خدای خوښه یې د خدایی دپاره خوښه
د لوے خدائے د خدایی خوښه، د خدائے شان دے

د فتنو د فسادونو سخت خلاف دے
سوچه امن، سوچه مینه ده، ایمان دے

PukhtoNet

امام حسین ته عقیدت

کـربلا ده. تـودې شـکې دي غرمـه ده
تـودې تنـدې اور اخیسـتی غرغـره ده

د ایمـان د نـور رڼـا ډیـوه ډیـوه ده
پتنګـان لمبـه لمبـه دي تماشـه ده

نه په تاو. نه په تاوان نه په غرمه ده
د الفـت خـومره معصـومه عقیـده ده

وارخطـا د یزیـدانو رویـه ده
شـهادت د حسـینینو وظیفـه ده

کـه د ظلـم د نهـنګ غابنونـه کلـک دي
خـوا د حـق وینـا د اوسـپنې نسـته ده

د یزید د بادشاهی نیمګړی خیاله
د حسین د سر سودا ډېره ترخه ده

د یزید سره لښکرې خزاني دي
د حسین سره یوه د خدایی اسره ده

د حسین ډله ربښتوني ده کره ده
د یزید ډله باطله ده، خوره ده

اوس که هر څو د دروغو زمانه ده
خو د حق هغه لار هغه فلسفه ده

له درونو له دارونو بې پروا ده
د الفت د لهونو بله نشه ده

د هر ستوري د رڼا سترګو کې اوښکې
د هر ګل د پرهر خوله په وینو سره ده

د یزید د خبل او خیاله مخالف دی
د صابر او د حسین لاره یوه ده.

غزل

د پرهـــر ژبـــه مـــې هغســـې ګويـــا ده
خـو د زړه درزا مـې سـترې ده ســاه ســاه ده

د مننـــو زړونـــه مـــهٔ مـــاتوئ خلکـــه
پـــه دې ښـــار کـــې دغـــه لـــړه شـــان رڼـــا ده

مـــا د ميـــنې دنيـــا ومونـــده غنـــي شـــوم
خلکـــو وې چـــې پـــه دنيـــا کـــې خـــو دنيـــا ده

چـــې د زړونـــو آئيـــنې پکـــې زنـــګ اخلـــي
يـــره! دا لاڅنګـــه ښـــار څنګـــه هـــوا ده

د رقيب په خوله کې څنګ ښکلی تاثير دی
هـــر څـــوک وايـــي چـــې مننـــو تـــه ګنـــاه ده

چې پخپلو کې پښتو ویلی نه شو
په دې څه که پښتانه یو پښتونخوا ده

د ارمان په سترګو لړه شان رنا شوه
راختونکې چرته سترګه د سبا ده

ما په دې دنیا کې مه چېړه ناصحه
هغه بله دنیا ستا سهې چې ستا ده

د قیامته هر سړی داسې یربږي
لکه هر سړي چې کړې څه ګناه ده

د نظر په زور دې څوك غاوره نه شي
ما په غشو کې پېرلې خپله ساه ده

د خودې نشه یې ماته شوه په سر کې
د **صابر** د خودسرۍ دغه سزا ده

غزل

غرسنی د تورو غرونو پناه کړي
که سپوږمی د ګړنګونو پناه کړي

ما یې یو دیوال ترمښځ زغملے نشو
هغه خي. څې د ملکونو پناه کړي

ما وژلو له سپرلی د ځان سره کړي
ما چې وینې د ګلونو پناه کړي

د مخ سرو یې، د اسمان لمنې سرې کړې
لکه نمر په چنارونو پناه کړي

په کوڅو کې څوك د مینې رڼا وېشي
چې تېرې د ګټ پیرونو پناه کېږي

چې رښتونو څه وې هغه رښتیا کېږي
دروغ ژن د دیوالونو پناه کېږي

دغه چا ورته زما د راتلو ووې
دغه څوك ده چې د ورونو پناه کېږي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

په غزل او په سندره نه پوهېږي
يار د سره په خبره نه پوهېږي

ماته وايي چې زما په رضا کرخه
پوهوم يې خو کافره نه پوهېږي

چې په کوم لوري مخ واړوي ملك وران کړي
پخپل زور خو زرزوره نه پوهېږي

ما د مينې په راز څو څو خله پوښې کړه
خو د حسن جادوګره نه پوهېږي

Pukhto Net

که ربنتیا وایي بهر د څریکې څه دي
چې وځي مې د پرهره نه پوهېږي

د هنر په جامه پټ قامونه شته شو
پښتنو اغوستې زغره نه پوهېږي

ځینې خلک د ازله زورور وي
ځینې خلک بې د شره نه پوهېږي

چې زما یقین یې یره ورو که نکړه
ترهېدلې ده اوتره نه پوهېږي

دا په څه نشه کې داسې لهونې ده
چې پرېوزي د کمره نه پرهېږي

غزل

د خانانو به څه وایو چې خانان دي
ملنګان د پښتنو خپلو کې وران دي

چې د خانه ناخبره دي د ځان دي
چې د ځانه خبر شوي دي په ځان دي

مونږه هغسې د زمکې لایق نه یو
د دنیا قامونه ستوري د اسمان دي

وخته دلته چې قدم ږدې نو په خیال ږده
ددې خاورې کاڼي بوټي شهیدان دي

پښتو هغه ګنهګاره دوزخي ده
پښتانه غزا له تلي جنتیان دي

د صدو نه د سيندونو خوا کې اوسو
خو! زمونږ فصلونه اوس هم په باران دي

داسې ښکاري چې ربښتوني خلك ډېر دي
د دنيا خلك له ژبې اوږزان دي

سرېتوب وي د سرې په څو خبرو
په سرې کې څو ننبۍ د انسان دي

زه ربښتونی چې څه وايمه ربښتيا شي
خلك وايي چې په دې سرې پېريان دي

دا يو څو ياران که نه وي بيا به نه يم
زما ژوند دغه يو څو خواږه ياران دي

د ښاغلو لېونو لېونے پير دے
د **صابر** ياران د مينې قدردان دي

غزل

څوك دې نه وايي چې ماته ګناه نه شته
د کابل په جنګ کې چاته ګناه نه شته

ما خو وې چې ته پخپل اختيار کې نه يې
ما خو تاته وې چې تاته ګناه نه شته

زورورە! زورور خو زورو دي
زورور ته خو ميراته ګناه نه شته

چې په خلکو کې د عقل ترې نه وي
که دروغ وايي ملا ته ګناه نه شته

مونږه څه ورکړي څنګه ترې څه غواړو؟
نوي ژوند نوي دنيا ته ګناه نه شته

نه، نه ستا ظلم په ظلم حساب نه دے
نه، نه تاته خو نیاواته ګناه نه شته

داسې لږ لږ زه له ځایه لېونی وُم
د ساقي ستر ګو ته زیاته ګناه نه شته

چې زمونږه د بلا سره یاري ده
که بلا مو خوري بلا ته ګناه نه شته

مونږ د ځان سره څه ونه کړه **صابره**
مونږ په ځان کړي دنیا ته ګناه نه شته.

غزل

څه ګلونه، څه رنګونه څه نغمې کړم
ستا د ښار خبرې ستا په شان خوږې کړم

د تیارو د غرور سترګې به رڼې کړم
پرهرونه به په لارو کې ډیوې کړم

څوك چې ما او تا یوځای لیدلی نه شي
ورپسې به هغه ستا د خولې ښېرې کړم

د جانـــان د خوبولـــو ســـترګو يـــاده
تـه راځي کـه د زخمونـو ډيـوې مـړې کـړم

زه د هـر منحفلـه سـترې کـور تـه راشـم
زه پـه هـر اتـن کښـې خـان ذرې ذرې کـړم

هغـه سـترګې دې يـو څـو ورځـې زمـا شـي
چـې د مينـې پـه خوبونـو يـې مـړې کـړم

د سپرلي لـه خـوا پـه دهـره نصـيب غـواړم
چې د ګل شونډې پخپلو وينو سرې کړم.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

نور زما په ژوند کې څه دي د زړو ورځو یادونه
شوګیرو وهلې ستړګې، ستړي سترې ارمانونه

ما په خوږ زخم کې پټ کړل، ما په سور پرهر کې ونغښت
ویني وینې ارمانونه، څرپکې څرپکې حسرتونه

خدایه! دا لاځنګه ژوند دے ما خو کله کله وژني
د ساقي ګلابي ستړګې انګوري سره شرابونه

محبت او عقل دواړو چې لیدلي لهونې دي
د باګرام په مازیګر کې، د باګرام سکنې سیلونه

د جنت د حورو خیاله ستړګې وغړوه ګوره
په دې غرونو کې پښتنې قامتونه قیامتونه

دلتـه دومـره اوبـه نـه شـته چـې څـوك وكـري ګلونـه
دلتـه غرونـه غرونـه واوري، دلتـه واوري واوري غرونـه

د فطرت په لاس کې ډبر څه خو مننو له څه ورکړي
زلزلـــو ځـــپلې زمکـــه، تنـــدر تنـــدر اســـمانونه

يره ژوند دی خو څه ژوند دی، چې تېريږي څه تېريږي
بـــې نشـــې مـــازيګري دي، بـــې ديدنـــه مابنامونـــه

د ***صـابر*** د زړه پـه کـور کـې مـا ليـدلي دي ګـواه يـم
د زخمونـــو دفترونـــه، د دردونـــو کتابونـــه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

راځـي د ځـان سـره رښـا راوړلـي
سـپرلي قسـم کـړے چـې تـا راوړلـي

دا چـې پـه کلـي کـې نفـرت خـوروي
دا خلـك کلـي تـه بـلا راولـي

مـا د ارمـان پـه خولـه بـاور کـړی وٴ
مـا وې چـې تـا بـه پـه ربښتیـا راولـي

زمـا نـه غـم د محبـت هېـروي
زمـا خـوږمن مـا لـه خنـدا راوړلـي

زمـا د زړه د پرهـر څړيکـه څړيکـه
تـا يـادوي مـا لـه ژړا راولـي

مونـږ چـې ډيـوه د محبـت بلـوو
وخـت مهربانـه شـي هـوا راولـي

څوك به ستا نوم د چا نه څنګ پټوي
څوك به سپوږمۍ کور ته په غلا راولي

سـپرلی، خـواني او لهـوني خيالونـه
يـاد يـې د ځـان سـره دنيـا راولـي

دا د شـعور په شـرعه مخکـې تلـي
دا قـافلې بـه څـوك پـه شـا راولـي

سـتا د بنـو د بـن الـوتې مرغـۍ
مـا د بنـو سـوري لـه بيـا راولـي

دومره څه یو بل خو به وپېژنو
سپرلی به دومره څه رنا راولي

څنګ د واعظ خبره ومنمه
دنیا به څنګه څوك په شا راولي

نور دې څوك نه ژاړي چې نه ژاړمه
دلته چې څوك ژاړي ژړا راولي

د چا خاطر وي د چا غم **صابره**
تا مېکدې ته خامخا راوڼي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ته خو خبر يې چې په تا څه وشو
ته څه خبر يې چې په ما څه وشو

په مېکده کې چې بېګاه څه وشو
ستا په سر وشو چې اشنا څه وشو

ګرځمه خپل کور پکې نه پېژنم
په کلي وشوه که په ما څه وشو

خپل پکې يو بل سره نه پېژني
دا ددې دور په رنا څه وشو

بنه ربنتيا څه يې وې چې نه به راځي
قاصده دا څه وايي دا څه وشو

په میو وینځي د لمن داغونه
په محتسب خو په ربنتیا څه وشو

خبره دا وه چې انکار یې وکړو
خبره دا نه ده چې بیا څه وشو

ما د بلا زلفو بلا غوښتله
ما سره دغسې بلا څه وشو

ساه یکې اخلم خو ساه ساه یم پکې
هسې مې وژنې په هوا څه وشو

هر څوك په ځان د ځانه نه دي خبر
څوك خبر نه شو چې په چا څه وشو

غزل

خو یا به تا او یا به ما کوله
نوره د مینې قیصه چا کوله

که د حالاتو سترګې هرځنګه وې
ما د ارمان سره وفا کوله

واعظه خلاص شوې د ایمانه پکې
په محبت کې دې ریا کوله

ما به د شنو خالونو رنګ ورکوو
زما د زړه داغ به رنا کوله

د هغه مخ د حیا سره داسې و
ما څه چې ګل به تر حیا کوله

د ګاونډي خوب يې له خدايه غوښته
اشنا د خپله کوره غلا کوله

ما د ورځو بچو ژړا ژړله
د کوتې هر لرګي تقا کوله

هغه شپه رنګ د مېکدې بدل و
هغه شپه ستا خبره چا کوله

خدايه چې هغه خلك څنګ خلك وو
چا چې به مينه په ربنتيا کوله

زما د زړه هغه ورځې نه شو
هغه چې تا به پکې تا کوله

صابره! ودې لیدو پوهه شولې
تا به په غم پورې خندا کوله.

غزل

د خپل نظر زورورتیا ګوري
زما قاتل په ما کې ساه ګوري

څه نوی، رنګ رنا ګوري
سپرلے چاپېره ګرځي تا ګوري

ماته په دې سړي کې غلا بنکاري
دا سړی بنکلو ته په غلا ګوري

واعظ په څه د ژوند کتاب ولولي
هغه په ټکو کې ګناه ګوري

زما احساس ما له سزا راکوي
ما له څه غم ګوري سودا ګوري

بنکلي بنارونو ته راغونډ شو سره
مئينان څه له خي صحرا ګوري

ستا د بنود بن الوتې مرغۍ
راځي زما د زړه درزا ګوري

زما په سترګو څه بلا شوې ده
که تاته نه ګورمه تا ګوري

صابره څنګه تاته وګورمه
دنيا ته نه ګوري دنيا ګوري

Pukhto.Net

غزل

تـنګ د يـوې شـپې د انتظـاره دے
دا زړه نـــاقلاره، نـــاقلاره دے

هغـه سـړے هغسـې پـه تـا مئـين
تـا چـې څـوک شـړلی ددې ښـاره دے

هغـه بـه د مينـې لهونـے نـه وي
تـا چـې څـوک شـړلے ددې ښـاره دی

اوس زمـا نظـر زمـا نظـر نـه دے
تـا چـې اړولـی سـتا پـه لاره دے

هر سړي چې هر څه زهر څښلي دي
هـر سـړی د هـر څـه نـه وېـزاره دی

دا سړے مـنم چـې دروغـژن نـه دے
زړه يـې بنـه دی ذهـن يـې بېکـاره دے

مينـــــــــه زوروره زړه وره ده
زړه يـــې رانـــه وړے ســتا دپـــاره دے

څـه وايـې سـپرليه! ماتـه څـه وايـې
ستورو درتـه نه وې چې بې يـاره دے

ستا د مينې تـور پـرې لګېـدلے دے
تلـی کـه **صـابر** پـه هـره لاره دے

غزل

سپين تنکي غانتيول او سره ريدي مې درله راوړه
غرونه مې راوړی نشو سپرلي مې درله راوړه

ما د کوه قاف بناپېړۍ څه کولې راغلم
ستا دپاره تلے وم غمي مې درله راوړه

تا وې چې د بنګړې ګډا ډېر غمونه ورک کړي
ما وې چې خوشحاله شې بنګړي مې درله راوړه

خيال د مستې پېغلې او د مات منګي ټيکري
زړه! د خپل وطن مازيګري مې درله راوړه

تا خو د جامونو توبه کړې ده واعظه
واخله شراب وخښه کټوري مې درله راوړه

ته د شپې د لارې د تیرو نه یربدلې
راشه د دنیا اور ورکې مې درله راوړه

ډېر که مې زړه وغوښتل چې ډېر څه درله راوړم
هېڅ مې پېدا نکړه اسویلي مې درله راوړه

وختې هغه ستا راکړې تالې درکوم
لپه که په لپه کې ازغي مې درله راوړه

ما وې! چې یوازې یې خفه به یې **صابره**
راغلم د خالونو بناپېري مې درله راوړه

غزل

هغسې مینه کوم هغسې وفا کومه
ستا هغه یو نظر ته هغسې دعا کومه

ما چې د بل دپاره څه کړي سهي مې کړي
زه چې د خان دپاره څه کوم خطا کومه

اوس مې په زړه او ذهن داسې راخوره ده مینه
اوس چې د چا سره خبره کوم دا کومه

که ګناه نه غواړي ربښتیا ورېځ دې نه راولي
زه په ورېځو کې نشه کوم. ګناه کومه

غزل

چې په تیارو کې د رڼا د زړه خبرې کوي
دا سړے څوک دے چې زما د زړه خبرې کوي

اوس سړے داسې په اسانه سړے نه پېژني
خلك هوښیار شو په خطا د زړه خبرې کوي

چې د رڼا او د رنګونو موسم پېژني څوك
باران ته ناست دي د برېښنا د زړه خبرې کوي

څوك چې د جنګ وایي د جنګ د زوره نه دي خبر
دا لېونې دي د بلا د زړه خبرې کوي

دا چې په مونږ او زمونږ مینه پورې تړوقې کوي
دا څوک! د کم خاے دي؟ دا د چا د زړه خبرې کوي

اوس څوک رښتیا خبره هم ښکاره کولے نه شي
اوس یاران یو بل ته په غلا د زړه خبرې کوي

مدام سنګسار وي په **صابر** غریب مې زړه هم وسوځي
څومره ساده دے په رښتیا د زړه خبرې کوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

وږے، تـــږے وي رنځـــور وی لهونـــے وي
زمونږ غـم څـه د غريـب سـړي بچـے وي

سړے څنګ سړي خورو تـه سړے پرېږدي
پـه سـړي خـو بـه خوږېږي چې سـړے وي

د شکسـت حوصـله نـه لـرم پښتـون يـم
مقابـل کـه مـيې زنځيـر وي کـه زمـرے وي

خوا چې څه د مينې خوږ لري په زړه کې
پـه مـا ګـران وي کـه د غرونـو لهونـے وي

که د کور د درد د دوړو نه راپټ شو
خو! په ښار کې د غم لړې وي لوګے وي

د زخمونو جامې واغوندئ چې ورشو
لېونو په مېخانه کې به سپرلے وي

ستا د غم د غنو سرې په سر ګرځي
ستا **صابر** به د رقیب د زړه ازغے وي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

چې په دروغو خوشحالېږي په ربنتیا خفه وي
هغه یاران خو به له مانه خامخا خفه وي

زما خوږمن له ما نه لرې په صحرا دهره دے
زما په کلي کې څوك نه شته چې په ما خفه وي

هغه سړے څه عجیبه عجیبه تهوقې کوي
ما اورېدلي چې زما خفه په ما خفه وي

د پېښور په بنار بلا شوې چې اوسې پکې
زړه به دې تنګ وي په وجود کې به دې ساه خفه وي

د مرغو شور په کومه لاړ مرغی په کومه لاړې
بنونه ختم شو سحر خفه هوا خفه وي

مینه به کوم کوم زړه ساتي څومره ناکام به کوي
دا خو دنیا ده د سړي نه به دنیا خفه وي

دا د ازار په ډبری وختل ازار به مومي
چا چې نن جنګ وکړو دا خلك به سبا خفه وي

زه د زړه منمه، خو څه خبره ومنمه
دغه دے ستا نه مرور دے خو په تا خفه وي

څه لېونے دے چې په یوځاے کې خوشحاله نه وي
صابر په بنار کې مرور یې په صحرا خفه وي

غزل

نه هغه رنې سترګې نه بانه وینو تیاره ده
بې زړه نه یو خو څه وکړو، مونږ څه وینو تیاره ده

بس اورو چې په بنار کې د اسونو بادشاهي ده
په سترګو نه اسونه، نه سواره وینو تیاره ده

په دې کوڅو کې هسې غږېدلې سترګې ګرځو
د یار د بنو سوري پکې نه وینو تیاره ده

د بنکلو د مخونو په لیدو پسې راندې شو
د بنکلو نظرونه څنګه ووینو تیاره ده

د ډېرې زمانې نه مو څه ولیده نه زده کړل
د ډېرې زمانې داسې څه نه وینو تیاره ده

د هغه ځایه اخوا خو تیرې د لامکان ذي
تر هغه ځایه هم څه رڼا نه وینو تیاره ده

ددې او د هغې تمیز به څنګ کوو ***صابره***
په سترګو خو نه دا او نه هغه وینو تیاره ده.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د محبت د ګلستان خبرې نه کوي څوك
خلق هوښيار شو د تاوان خبرې نه کوي څوك

هر چا د خپلو پرهرونو ژبې وترلې
د سرو ګلونو د باران خبرې نه کوي څوك

زما د ښار د محتسب دعا قبوله شوله
زما په ښار کې د ايمان خبرې نه کوي څوك

ياران په خوب کې ښاپيري ويني، خوبونه وينې
د شپې د ستورو د کاروان خبرې نه کوي څوك

د قامتونو قیامتونو قیصې هېرې شولې
د جنتونو د جانان خبرې نه کوي څوک

د ظالمانو زور قوي شو یرې ورکې شولې
د مظلومانو د ارمان خبرې نه کوي څوک

ما درته وې د نظر بازو د نظره به شي
ما درته نه وې چې د ځان خبرې نه کوي څوک

Pukhto.Net
پښتو

غزل

نه حوصله د انتظار لري نه مينې کوي
زړونه د کاني شو نه درد کوي نه وينې کوي

د نوي دور د شيرينو خولو د شره توبه
شيرني غواړي چې خبرې د شيرينې کوي

مونږه د خپلو خوش فهمو په څلو وژړوي
حقيقتونه فيصلې څومره سنګيني کوي

دا ګودر هغسې د زړونو زلزلې يادوي
دا ګودر هغسې قيصې د ماه جبينې کوي

Pukhto.Net

چې د حالاتو په سړه سينه کښې اور بلوي
سړے که هر څه وي جامې به اور ورينې کوي

چې د رنګونو سره الوزي رڼا خوروي
خيال به مهين لري، خبرې به رنګينې کوي

دا يو **صابر** دے چې څه څه نه څه ربنتيا ووايي
دا يو سړے دے چې خبرې لږې سپينې کوي۔

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ما چې کوم نوم د خپل نظر په آئینه ولیکو
هغه نوم هر سړي پخپله دروازه ولیکو

زه خو سپرلی ستا د ښائست دمخه پېژنمه
ما خو غزل ستا د قامت په حواله ولیکو

د دوزخونو په تودو لمبو کې ورغلمه
د جانان نوم مې د جنت په مناره ولیکو

د ښائستونو د سپرلي په ښار کې پوخ دېره شوم
د مینې تکې مې په زړه کې په پخه ولیکو

ما خو د ژوند په کتاب بل اعتراض نه دے کړے
ما یې تنقید په بې ترتیبه سریزه ولیکو

زما د مینې نه منکر زما د نومه منکر
زما غزل د خپل کتاب په حاشیه ولیکو

مغل به اوس هم زورور وي په چا څوك به لري
ما یې شکست د خپل تاریخ په تاتره ولیکو

هغه چې ما پکې ډیوه په لاس ټکرې خورې
ما یو کتاب په هغه شپه. هغه تیاره ولیکو

نور چې مې څه لیکل، کاغذ و په کاغذ مې لیکل
خو چې ستا نوم مې لیکو دا مې په سینه ولیکو

په زمانه پس مې څوك ولیدۀ چې هغسې وه
په زمانه پس مې یو نظم هغه شپه ولیکو

غزل

د ګلونـــو تماشـــه وي کلـــه لـــړه کلـــه ډېـــره
په نصـيب کـې مـې نشـه وي کلـه لـړه کلـه ډېـره

خپـل زخمونـه ښکلومـه خپلـو څېريکـو تـه تودېـږم
هـره شـپه مـې شـوګيره وي کلـه لـړه کلـه ډېـره

کلـه زار شـمه د خانـه، کلـه ځـان د چانـه زار کـړم
زمـا مينـه عجيبـه وي کلـه لـړه کلـه ډېـره

د پـی مخـو سـل خبـرې، سـل بهـانې. سـل مکيزونـه
د مـئن يـوه ګيلـه وي کلـه لـړه کلـه ډېـره

د احسـاس د زړه پـه زمکـه د الفـت فصـل کرمـه
زمانـه رانـه خفـه وي کلـه لـړه کلـه ډېـره

هر نظر پکې تیندك خوري. هر احساس پکې تېروځي
په دې کلي کې تیاره وي کله لږه کله ډېره

چې په کوم سر کې سودا وي چې کوم سر وکړي نروړ
هغه سر ته خطره وي کله لږه کله ډېره

ته چې زلفو له څنډ ورکړې کلی وران کړې وطن وران کړې
ته چې راشې زلزله وي کله لږه کله ډېره

د پردو خبرې اورې د پردو په خوله تېروځي
د **صابره** مې ګیله وي کله لږه کله ډېره.

غزل

باغ و بهار دې چې په سترګو کې خبرې کوي
بنکلي هوښيار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

د کوم سپرلي دي چې د حسن په نشه پوهه دي
د کوم ګلزار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

لا په مئنو د الفت نشه خټلې نه ده
لا خو هوښيار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

د خاموشۍ رواج يې هم په ژبه نه پوهېږي
څه ناقلار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

دلته چې ژبې خوزوي جېبونه ډک ګرځوي
دلته کې خوار دي چې په سترګو کې خبرې کوي

دا خلق څوك دي چې خالونه يې زنكونه نولي
دا د كوم بنار دي چې په سترګو كې خبرې كوي

هغه بې شماره دي چې بنكلي قامتونه لري
هغه په شمار دي چې په سترګو كې خبرې كوي

دلته بې شرمو ژبه ورو دنيا وخوړله
دلته په دار دي چې په سترګو كې خبرې كوي

د څړيكو څړيكو پرهرونو نه يې وينې څاڅي
دلته بيمار دي چې په سترګو كې خبرې كوي

نشه نشه دي چې احساس لري په غم اخته دي
خمار خمار دي چې په سترګو كې خبرې كوي

ته به يې پېژني ***صابره*** خو تا نه پېژني
دا د لوے بنار دي چې په سترګو كې خبرې كوي

د وينې رنګ (نظم)

او!
زه د خپلې وينې رنګ پېژنم
دا څاڅکي څاڅکي تکي تکي په دې لاره پرته
په کانو بوټو خوره
دغه زما وينه ده
دا څوک وينځلې نه شي
که په دې هر څومره سيلۍ والوزي
که په دې څومره بارانونه وشي
خو رنګ به نه اړوي
ماته معلومه ده
زما وينه ده
دا به رڼا کوي د ستورو په شان
دا به دنيا له حوصله ورکوي
دا به سبا له فيصله کوي.

ګواهي (نظم)

زه هغه لاس هغه توپک پېژنم!
چې د کوم لاس د کوم توپک دلاسه
زما د قام د مشرانو سینې
غلبېل غلبېل په وینو ورنګېدې
زما د ننګ د ملنګانو وینې
لکه اوبه د باران وبهېدې.

دغه لاس دغه توپک دغه مورچه
زما دستړي ژوند د عمر قیصه
دغه زما دپاره نوې نه ده
دغه زما د زمانو تجربه.

دا توپک، دغه شپېلۍ دا مړکې
مدام زما د زړه، خیګره وتې
دا بارود، دغه ګولۍ، دغه لوګې
زما د هر شهید د سره وتې

زما د څومره شهیدانو وینې
دغه نظر، دغه ګولۍ خوړلي
زما د څومره ارمانونو وینې
دغه توپك دغه شپېلۍ نوستلي

دغه لاس، دغه توپك دغه نظر
زما ښکالو، زما اواز پېژني
زما د زړه د رنا لاړې نیسي
زما سندره، زما ساز پېژني

ما چې په کوم لوري قدم اخیستے
دغه نظر په هغه لور وتے دے
زما شعور چې کله ساه اخیستې
ددې توپك د خولې نه اور وتے دے

دغه لاس دغه توپك، دغه ګولۍ
مدام زما په وینو رنګ راغلي
دغه اور، دغه نظر، دغه خطر
زما د قام سره په جنګ راغلي

خو! دا څل دغه دښمن. دغه قاتل
ما سره ډېره عجيبه کړې ده
زما پښتو پوري يې توقې کړي
زما په لاش يې تماشه کړې ده.

زما پښتو لادومره سپکه نه ده
چې دا ناشونې ناروا وزغمي
پښتون لادومره بې غېرته نه دے
چې په پښتو پوري خندا وزغمي.

Pukhto.Net
پښتو

زه د تمامې ورځې ستړے مزدور

زه د تمامې ورځې ستړے مزدور
د شپې ایله کټ ته ځان ورسوم
خوا لامې ډډه لګولې نه وي
لامې په خوب سترګې ورغلې وي
چې ستا درد، درد خوارې خوارې یادونه
لکه د لارې ګډوالې مسافر
زما د زړه په دامان
اورونه بل کړي خیمې ولګوي
زه د تمامې ورځې ستړی مزدور
په درد بدلي وجود
عن تر سحره پورې وینې پاتې شم

خوب او خاموشي (نظم)

بېګاه د شپې خاموشي غلې غلې
د رڼو ستورو د رڼا په قدم
زما کوټې ته راغله
دا يې ووې
په يوه ساه يې ووې
ته څه خبر يې کنه؟
په اسمانونو کې جرګه شوې ده
دا فيصله شوې ده
چې څوک به خوب نه وينې
خوب اګهي خوروي
د خلکو خوب تښتوي
خوب د خوبونو باچايي نه مني
د زور خدايي نه مني

نور به څوك خوب نه ويني
اوس كه چا خوب وليدو
هغه سړي له به سزا وركوي
هغه سړے به په سولي خپژوي
زه د سزا د وړې وبوږنېدم
يو ساعت ورپېدم
د مرګه ويرېدم
دا مې ووې
ښكاره صفا مې وې
چې بيا به خوب نه وينم
خو! چې اوده شومه، په خوب ورغلم
خوب مې وليد
لكه چې خوب زور او زاري نه مني
هېڅ پابندي نه مني

Opportunism

مونږ څنګ خلك څنك سړي يو
لېونې يو
چې د مينې په نوم ننګ شي
د ښائست په وطن جنګ شي

مونږ خبر شو
زر شو ورشو

خپل خانونه لولپه کړو
خپل کورونه خوار خسته کړو
لاړې لړه کړو تالاکړو

غزا وکړو
توره وکړو

چې جنګ تم شي
هر څه سم شي
نو څه داسې خلك راشي
چې د کومې راپیدا شي؟

خو د جنګ په وخت نه وي
د تاوانه خبر نه وي
خو د هر څه مدعيان شي
مشران شي، منصفان شي
ميدان نيم کړي
هر څه خپلو کې تقسيم کړي
زمونږ مړي مونږ له راکړي
مونږ ته خپل مړي په شا کړي.

Pukhto.Net
پښتو

یاد (نظم)

خدای خبر ولې خو زه کله کله
یو زوړ ورغلے پرهر وګروم
یو لرې تلے یاد راوګرځوم
یو ستړي شوي غم ته غاړه وځم
یو خوبولې څړیکه وځپرمه
یو غلے شوے درد راوپاروم
د زړه دننه مقبرې ته ورشم
ستا د یادونو ادیرې ته ورشم
په یو پرېوتي څلي وغوړېږم
په یو وران شوي قبر وژاړمه

سیند او سمندر

د سمندر او د سیندونو رشته
د زمانو رشته ده
په اوبو جوړه د اوبو رشته ده
دا رشته مه شوکوئ
سیندونه مه بندوئ
مه کوئ مه قیدوئ
د تورو غرونو لهوني سیندونه
پرېږدئ چې خي په مخه
له کرنګونو نه ټوپونه وهي
روان يې غرونه وهي
خي په دشتونو کې سفرې کوي
کله په رو کله په منډه زغلي

د سمندر د جوړېدو په ارمان
د سمندر دنيا ته ځان رسوي
د سمندر په زړه کې ځان خايوي
د سمندر په زړه کې ځاے جوړوي
سيند سمندر شي لافاني سمندر
د سيند اوبه د سمندر اوبه شي
سيندونه مه بندوئ
د سيند اوبه د سمندر اوبه وي
مه کوئ مه سيندونه مه بندوئ
د سمندره اوبه مه پټوئ
سمندر مه قهروئ
که سمندر غصه شي
دلته راشي
ټول به يوه نعره کړي
هرڅه به غرق اوبه کړي

غزل

د زړه زور نــوے کومــه، مینــه ګورمــه خــان تلــم
زه چــې اوس هــم کلــه کلــه د حــالاتو ســره تلــم

هغــه مینــه، هغــه ز ه یــم هغــه شــپه هغــه جنــون دے
تلــې تلــم پــه تلــي کــې د پیرونــو ســره پلــم

خــپلې لاړې رنوومــه پــه رښــا د خپلــو اوښکــو
نــه د نمــر پــرواه لرمــه، نــه پــه ســتورو پســې زغلــم

کــه د ګــل ارمــان مــې هرځــو د پرهــر پــه لمــن پــټ کــړو
خزانونــه خــو شــکمن وو. خزانونــو خــو خــارلم

ســتا خــوږو خــوږو خبرو داســې خــوږ خــوږ شــوګیره کــړم
چې د اور څادر مې واغوست. په سکروټکو کښې څملم

دا چې اوس یې څه په خوله دي. اوس چې څه ته رښتیــا وایــي
زه پــه دې د یــار دښمــن وم، زه پــه دې اشــنا وژلــم

مېخانـــه وه. لېونتـــوب و. زه د خانـــه خبـــر نـــه وم
مـــا بـــه تاتـــه وي کتلـــي تـــا پـــه ســـترګو کـــې څـــارلم

تـــا بـــه هـــر چاتـــه دروغ وې. تـــه د هـــر ســـړي اشـــنا وې
مـــا بـــه هـــر چاتـــه رښتيـــا وې. زه خـــو هـــر ســـړي وژلـــم

خدای بخښلي جنتي دي، څوك رښتوني دي رښتيـــا دي
مـــا چـــې څـــوك رښتيـــا منلـــي. زه چـــې چـــا رښتيـــا ګڼلـــم

چې احســـاس لـــرم منـــين يـــم. چـــې هنـــر لـــرم پښتـــون يـــم
پـــه ســـکروتکو کـــې بـــه اوســـم. پـــه انګـــار کښـــې بـــه څملـــم

د حـــالاتو مصـــلحت خـــو د حـــالاتو پـــه ســـمون وي
مونـــږ د ميـــنې لېـــوني يـــو. مونـــږه ظلـــم ګڼـــو ظلـــم

نـــور څـــه نـــه ســـهي ***صـــابره*** خـــو رښتونـــے يـــم رښتيـــا يـــم
دومـــره هـــر چـــا پېژنـــدلم. دومـــره هـــر ســـړي مـــنلم

غزل

څه د جلوس، څه د جلسې، څه د غزا شهیدان
مونږ بې هنرو پښتنو سره بلا شهیدان

په میدان ما جنګوي ماله شاباسی راکوي
خو د میدان په وېش کې نه مني زما شهیدان

زه د خپل یو یو ارمان، یو یو څلے ښه پېژنم
پخپلو لاسو مې ښخ کړي د وفا شهیدان

مونږه د یو جنګه خبر نه شو چې چا وګټو؟
مونږه د هره جنګه راوړه د دنیا شهیدان

مونږ ددې دور د فرات په غاړه مړه د تندې
مونږ ددې دور د تاریخ د کربلا شهیدان

خپل پردي کوم یو زورور پکې سر ونه خوړو
دا د کابل شهیدان بنکاري په ربنتیا شهیدان

چرته د یو څلي به پورته شي شغله د رڼا
په دې تیارو کې دې هېر مه شه د رڼا شهیدان

نن سبا د هر زورور نه منې ربنتیا خبره
مونږه په نن سبا کې واخله خامخا شهیدان.

غزل

دا څه خبره ده دا څه اورو دا څه وايي څوك
پښتو به وايي خو پښتون به ځان ته نه وايي څوك

زما ملګري دې پښتو وايي، پښتون دې مني
ماته دې خير دے نومورے ادیب نه وايي څوك

دا چې په ځلو يې د سلو کالو ننګ تازه دی
دا څوك وژلے شي دې خلکو ته به مړه وايي څوك

زمونږ سرونه يې په کار وي په مونږ کار نه لري
زمونږ په دور کې چې مونږ ته پښتانه وايي څوك

زه خو سره د عقله هغسې تکرې خورمه
زما نصيبه! ماته هغسې سپېره وايي څوك

د زه او تـه نـه خـو زمـا او سـتا قيصـه جـوړه ده
څنګ ګنهګار دي؟ چې په عشق کې خان ته زه وايې څوک

خبـره دا نـه ده چـې خلـک پـه ربنتيـا نـه منـي
خبـره دا ده چـې ربنتيـا خبـره ووايـي څـوک

مونږ د نظر په جنګ کې دغسې بـايللي زړونـه
چې د بنو غشي ورپرې زړه تـه زړه وايـي څـوک

سـتا هغـه يـو ايمـان، يـوه ژبـه، يـوه خبـره
صابره! تاتـه بـه پـه دې دور کـې ښـه وايـي څـوک.

غزل

د زلفو غر په بله واړوي د غرونو جينې
وخاندي بلې کړي لمبې په چنارونو جينې

راشي د خان سره بادونه دسپرلي راولي
خداے جوړه کړې د ګلونو د رنګونو جينې

د زړه په زمکه د تنکو زخمونو کر کومه
ګلونه وکړل د کور په ديوالونو جينې

اوس ټوله شپه سازونه اورمه سندرې ليکم
مئينه شوې په سندرو په سازونو جينې

چې قدم اخلمه، تالې وهم، تکرې خورمه
څنګ زنګولی یم د زلفو په تالونو جینې

ناجوړه نه ده خو زما روغې راستې وهلې
هسې دې نه ګرځي په نورو زیارتونو جینې

اوس په ورغوي کې زما د وینې رنګ پتوي
ګوتې وهلي دي زما په پرهرونو جینې

ما سره غم دے چې د واورو سره واورې نشي
زه یرولے یم د غرونو بارانونو جینې

مینه د ګرانو ګرانه څنګ اسانوي **صابره**
راغله په څنګه ګرځېدلي ګرځنګونو جینې

غزل

خدائے خبر چې څنګ به دې جانانه هېروم
دا به لکه څان د خپله خانه هېروم

څوك چې مې په هېره چرې هم هېر کړے نه دے
هغه څوك به څنګه په اسانه هېروم

خوب خو کله هېر او کله یاد څه داسې کېږي
خیال به دې په څه خبره ګرانه هېروم

هرڅه چې یم ستا له برکته یمه عشقه
ستا کومه نیکي به مهربانه هېروم

ووایه چې کله دې د تندې سوے نه یم
کومه ناروا به دې اسمانه هېروم

ساه که مې څه ده خو ستا په ساه کې ده پوهېږم
څنګه! تا به ولې؟ خپل ارمانه هېروم

لاخو مې د زړه د پرهرونو وینې څاڅي
څنګ به دې د مینې ګلستانه هېروم

مه وایه د خلکو، خلك هرڅه هرڅه وایي
مه مې هېروه، نه به دې جانه هېروم

خم د پینتنو د غرونو کانې ورله وړم
خپل پسې مخې لال د بدخشانه هېروم

دا د هېرولو خوے یې نښه نه دے **صابره**
دا عادت د هغه مسلمانه هېروم

غزل

دا ونـــې بـــوتې، واورې او ګلونـــه مـــې وطـــن دے
دا غرونـــه مـــې هډوکي دي دا خـــاوره مـــې بـــدن دے

بهشـــکه چې بې وســـه يـــم خـــو نـــه داســـې ورک نـــه يـــم
په موتې کې مې اوس هم خپله خاوره خپل وطن دے

ته څوک يې؟ څه دې نوم دے؟ څه به ته څه بـــه دې زور يـــي
ددې خـــاورې د زور خـــو نـــه دهلـــي او نـــه لنـــدن دے

دا تـــه څـــه يـــې دا ســـتا د خانـــه څـــه طمـــع پيـــدا شـــوه
زمونږ خو هغه ځان دے چې په دې خـــاوره منـــين دے

کـــه لاس دې ورلـــه ورورو د زورې بـــه يـــې خبـــر شـــې
ګرېوان د پښتون مـــه ګـــوره کـــه هـــر څومـــره ښـــيرن دے

کتابتون ټولنه

خبر يې چې په دې وطن کې سر لري سردار يې
دا سمه پښتونخواه ده دلته هر څوك قدرمن دے

د مينې په وخت مينه وي د توري په وخت توره
بس دا زما د قام د هري نرې پېغلې فن دے

نور نه کښېنې ورځې د مغل خبلو خبر اخلې
خوشحال راپاڅېدلے دے شلولے يې کفن دے

نه، نه زړه په غلطه يې په دې سړي تېروخې
نه دا سړے زه پېژنمه دے خو دروغژن دے

چې هرڅه يمه، يم نه دروغژن نه منافق يم
چې کوم داغ مې په زړه دے هغه داغ مې په لمن دے

د ډېرو پسرلو په دعا جوړ نه شو **صابره**
هم هغسې خوږېږي هغه زخم دے زولن دے

غزل

چې زما تنهايي وويني ګويا شي
خاموشي د دې والونو په ژړا شي

زه پوهېږم چې زما د زړه زخمونه
په تودو څڅيکو کې ساه واخلي صفا شي

څه يادونه په ما اوس هم خفه کېږي
چې خفه ورته بنکاره شم خواله راشي

مونږ خو دا نه وې چې لازې دې تياري شي
مونږ خو وې چې ګټ پيرونه دې رنا شي

څه پیکه پیکه، لوګي لوکي ماحول دے
کله کله خو مې ساه پکې ساه ساه شي

چې زما دمخه تا سره اشنا شي
مینې هغه خلق تا پېژني ستا شي

کله کله تاته ستا لوظونه یاد کړم
کله کله مې زړه دغسې خطا شي

په لیدو د قامتونو قیامتونو
ګرنګېدلي، ګرنګونه وارخطا شي

چې کوم زخم مې هوا وخوري تازه شي
چې مې کومه څړیکه ساه واخلي ساه ساه شي

مونږ د خان نه یو، په خان نه یو ***صابره***
مونږ دې وسوزو خو لاړې دې رنا شي.

غزل

د محبت په تاتره کښې اوسو
مونږه مدام په خطره کښې اوسو

د خپلو غرونو غوندې ورځپدو
په زلزلیزه جزیره کښې اوسو

لاخو د ځان په خوږو نه پوهیږو
لاد بارودو په نشه کښې اوسو

لاخو نه کور شلته، نه کندهار، نه کلے
لاخو په ورانه ادیره کښې اوسو

Pukhto.Net

د خاموشۍ په سمندر لاهو یو
د زورورو په محله کښې اوسو

دا مونږه څنګه په ځان نه پوهېږو
دا مونږ په کومه زمانه کې اوسو

مونږ به ترڅو داسې تکرې وهو
مونږ به تر کومې په تیارۀ کښې اوسو

Pukhto.Net
پښتو

غزل

ګوري! خو ګوزه د نظره به شې
د سترګو توره د نظره به شې

ستا د اوږدو زلفو بلا واخلمه
ګرځې سرتوره د نظره به شې

څه چې په زخم کښې دې ونغاړمه
د څېرکې شوره د نظره به شې

يوې خندا دې لېونې کړه ياران
مه خانده نوره د نظره به شې

مست ليونې درنه چاپېره ګرځي
د مينې کوره د نظره به شې.

غزل

ستړي زبيرګي نه کوي ستم نه کوي
اوس څوك د هېڅ خبرې غم نه کوي

زمکه هم هغه جنتي زمکه ده
چې ادم نه شته نو غنم نه کوي

د غنډل غاړو جينکو د غمه
ورشو غمژنه ده شړشم نه کوي

زړه هغه وايي چې څه نه وايي څوك
هغه کوي چې څه عالم نه کوي

لـــه دوزخونـــو يرېـــدلي خلـــك
پـــروا د ژونـــد د جهـــنم نـــه کـــوي

دېـــري خبـــرې د يـــارانو ښـــه دي
څه کـه يـو څـو کارونـه سـم نـه کـوي

د محبـــت دنيـــا بدلـــه شـــوله
اوس څوك د درد علاج په دم نه کوي

زړونـه بـې خـوږو شـو غـم نـه پېژنـي
سـترګې د کـانو شـولې نـم نـه کـوي

صـــابره! ســـتا مينـــه مـــې ومنلـــه
غـم تـه غـم وايـي خـو مـاتم نـه کـوي

غزل

په ځان مئین یم په ځان ننګ کومه
د شکستونو سره جنګ کومه

د لونګین د لړه پرېوتمه
لؤلړه راغلے یم لونګ کومه
هغه د څه خلکو په زړونو کښې وي
زه چې خبره د کوم زنګ کومه
څنګ به د مینې رنا نه ستایمه
څنګ به د خپل ارمانه څنګ کومه
چې د خوشحال منم، خوشحال منمه
څنګ به ستاینه د اورنګ کومه

غم له د زړه د وینو رنګ ورکوم
د ژوند قیصه په نوي رنګ کومه

غزل

څه محبت څه انتظار یې کوئ
زړه چې د کار و نو څه کار یې کوئ

مینې د چا خبره نه منله
د خپل اختیاره وه خپل اختیار یې کوئ

د محبت خونه چې ورانه، نه وه
هر سړے ښه وئ څه روزګار یې کوئ

ساده مئینو پته څه پېژنده
که بغاوت وئ خوپه جار یې کوئ

درد د پرهر آئینه وخندله
لکه سپرلے چې وي سینګار یې کوئ

څریکې زما د زخم زړه ته کتل
زړه یې بې واره وئ خو وار یې کوئ

ستا د بناپست د بن د باده لوګے
زما چې یاد شي نو شغار یې کوئ

ستا د قامت قیصه مې هېره نه ده
څه هنګامه وه، څه ناتار یې کوئ

په غږ او غوږ چې پابندي وه سره
پو څو مارغان وو چې چغار یې کوئ

د هر یزید په لاس د هر بیعته
زما یاران وو چې انکار یې کوئ

دا به **صابر** وئ نبه ده پوهه شومه
چې خوب یې نه وئ انتظار یې کاوه.

غزل

څوك نازولي نازنينه غواړي
زړه چې دعا غواړي په مينه غواړي

د ګلو لښته خو به خداے پوهه کړي
د ګلو قدر د ګل چينه غواړي

زما په سترګو کښې چې خان ووينې
هغه ورځ ډېر څه د ائينه غواړي

د زړه په زمکه په زخمونو کړي
هر څوك چې دا دنيا حسينه غواړي

مینه مې هغسې ساده سپن زړې
د یاراني خبره سپینه غواړي

د لېونۍ مینې بلا ورکه شه
فرهاد د غرونو نه شیرینه غواړي

صابره مینې په غم وارولو
پرهر چې خوله پرانیزي وینه غواړي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د شوخه شوري چې خبرې کوي
بانه يې اوري چې خبرې کوي

يا لوپټه مروړي يا شونډې چيچي
لفظونه زوري چې خبرې کوي

د پرهرونو ژبې ګونګې ښه دي
د سترګو توري چې خبرې کوي

د خلکو یره یې په سترګو کښې وي
چاپېره ګوري چې خبرې کوي

د چنار سیوري له هېبته رپي
د بنو شیوري چې خبرې کوي

د انتظار مزه په هغه شپه وي
شوګیر او ستوري چې خبرې کوي

رنګ د رنګینو لوټو یادوي
مئین سرتوري چې خبرې کوي

Pukhto.Net
پښتو

قطعه

د الفت سيوري له سترے سترے راشم
لکه سورۍ اسوبلے ساه واخلم دمه شم

د زخمونو څادر واغوندمه څملم
د دردونو سترګې پټې کړم اوده شم

غزل

د زمـــانې د ســـترګو رنـــګ اخلـــي
زمـــا د زړه آئينـــه زنـــګ اخلـــي

پـــه لونګينـــو غـــارو ويرپـــرئ
د پـــر ســـودا ګر ګرځـــي لـــونګ اخلـــي

د محبـت قصـــه بـــه څـنګ نـــوې شـــي
نـه څـوک ګـودر لـه خـي، نـه بـنګ اخلـي

چې سره مهران په کهسار ننوځي
بهرام خوشحال پرېږدي اورنګ اخلي

د لېونو سترګو د زوره لوګے
د ملنګانو نه قلنګ اخلي

سړے به څه چا سره مینه کوي
سړے به څه د کلي جنګ اخلي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

چې په نصیب شوه د اسمانه شوله
لکه زمونږ روزي چې ګرانه شوله

چې بې جنونه، بې جانانه شوله
دنیا خو دغه وه چې ورانه شوله

لاړه وه، ستوري وو اسمان ؤ، شپه وه
خبره پاتې د کاروانه شوله

تنکي تنکي زخمونه وتوکېده
د انتظار صحرا ودانه شوله

عقله په تا چې مې باور کړے دے
هغه سودا مې د تاوانه شوله

ستا په خورو زلفو کښې "خو" لټوي
آئینه ماته که حیرانه شوله

ما یې په سترګو کې تصویر جوړه و
هسې شکي شوه بدګمانه شوله

چې مینه خواره شوه که خوار شو زړونه
د غم سودا څنګه ارزانه شوله

ورېځو رنګ واړو، پوهه شومه
په میخانه څوک مهربانه شوله

د رقیبانو جوړه کړې دنیا
په اسویلي د مټین ورانه شوله

ستا د بنو د بنه ونه وته
سودا که هر څو پریشانه شوله

د درد بدلي زړونو خدای اسره شه
دنیا که ډېره بدګومانه شوله

د پرهرونـــــو د ګلونـــــو خنـــــدا
د ګـــورو زلفـــو د بارانـــه شـــوله

وربځـــي راغلـــي چـــي راورســـېده
بـــاران رابنکـــي شـــو چـــي روانـــه شـــوله

بـــس چـــي ناڅاپـــه مخـــامخ شـــو ســـره
ســـترګي زړي شـــوي مينـــه ځوانـــه شـــوله

مونـــږه د خپلـــو زړونـــو ومنلـــه
په مونـــږ چـــي ورانـــه شـــوه د ځانـــه شـــوله

د نفرتونـــو تيـــاري وتمبـــدي
چـــي د الفـــت شـــمع روښانـــه شـــوله

اوس يـــي د زړه پـــه رضـــا پوهـــه شـــومه
صـــابره اوس مينـــه اســـانه شـــوله.

غزل

وخت د ګيلې نه دے ګيله نه کوي
اوښکې مې اوس په بهو شپه نه کوي

غم چې د زړه د ځيګر لاړ وليده
اوس مې په سترګو کښې دمه نه کوي

ما په تنکي زخم کښې وکړله
څريکه به ولې سره لمبه نه کوي

اوس په ککو کښې زما نوم نه ليکي
اوس په بهو کې اشاره نه کوي

د محلونو رنا ولمسوو
ګل د پرهر سره رشته نه کوي

زما د بنار په هوا څه شوي دي
ستا د بنو د بې قصه نه کوي

خلك د شپې خاموشۍ ووېرول
اوس څوك د مینې وظیفه نه کوي

د مغل خیلو هره ورکه شوله
پښتانه جنګ په تاتره نه کوي

دا به صابر ژاړي غزل به لیکي
بل څوك شپه نه خوري، شوګیره نه کوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

څنګه چې بې زړه شوه، داسې خو نه وه
مسه چې څه شوه، داسې خو نه وه

ته سره لمبه شوې زه لوګے نه شوم
دا څنګه وشوه، داسې خو نه وه
په څه خفه ده، چې ماته ګوري
د قهره سره شوه، داسې خو نه وه
مخې له راغله، په مخه لاړه
دا خو ونه شوه، داسې خو نه وه
مینې مړې شوې، زړونه مارې شو
دنیا چې څه شوه، داسې خو نه وه

په هر خفګان مې اوس خفه کېږي
دا څنګه بنه شوه، داسې خو نه وه.

غزل

هغه رنګينه رنګونه، نه وينو
نه به وي سپرلي ګلونه، نه وينو

اوس د ژوند د ونې په ښاخونو کښې
زورند د الفت تالونه، نه وينو
کښېنه چې زاړه وختونه راولو
مه ځه چې زاړه ځانونه، نه وينو
زړونه د يادونو خزانې لرو
هسې خو خوارې خويونه، نه وينو
لاپه سر کښې سُر د محبت لرو
لاد ځانه لوړ سرونه، نه وينو

ګل وينو خو! سترګې لرو زړه لرو
څنګه به د ګل زخمونه، نه وينو.

غزل

بنکاري څه بلا بدله شوې ده
مینه د دنیا بدله شوې ده

دا او هغه تولې قصې نورې دي
هغه ده که دا بدله شوې ده

نوره په تعویذ د ملا نه کېږي
مینه په ربنتیا بدله شوې ده

پرېږده د پرون خبره بله وه
نن د نن ادا بدله شوې ده

هـــر خـــوا توپانونـــه، توپانونـــه دي
هـــر چرتـــه هـــوا بدلـــه شـــوې ده

زه او تـــه کـــه نـــه بـــدلېږو څـــه وشـــو
ســـتا او زمـــا ســـا بدلـــه شـــوې ده

خيـــال يـــې د پرونـــه بـــدل شـــوے وۀ
ژبـــه يـــې بېګـــا بدلـــه شـــوې ده

هـــره انتهـــا بدلـــه وګنـــه
هـــره ابتـــدا بدلـــه شـــوې ده.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

زلفي دي مه خنده چې نه خورېږي
له خورو زلفو نه مې زړه خورېږي

خپل محفلونه خو به ګرم ساتو
چې محفلونه شي سړه خورېږي

ستا د قامت رنګ مې په سترګو کې وي
لږه خورېږي که تياره خورېږي

مينه د بنار ترخو لوګو وخوړه
د ژوند رګونو کښې تراخه خورېږي

غزل

زلفې دې مه څنډه چې نه خوړېږي
له خورو زلفو نه مې زړه خوړېږي

خپل محفلونه خو به ګرم ساتو
چې محفلونه شي سړه خوړېږي

ستا د قامت رنګ مې په سترګو کې وي
لړه خوړېږي که تياره خوړېږي

مينه د ښار ترخو لوګو وخوړه
د ژوند رګونو کښې تراخه خوړېږي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

رنګ د مېکدې په بله واړوه
وخانده کاسې په بله واړوه

ګوري ګوري زلفې لړې څنډ وهه
غرونه غرونه شپې په بله واړوه

راشه د رنګونو سپرلي راوله
داسې دا کوڅې په بله واړوه

مات زړونه په مست نظر کې وپېره
ورانې ادیري په بله واړوه

عشـــقه دا زړه دنيـــا بدلـــه کـــړه
خيـــال د زمـــاني پـــه بلـــه واړوه

بيـــا دي د کتـــو ادا بدلـــه کـــړه
بيـــا مـــي ارادي پـــه بلـــه واړوه

پربـــږده چې رڼې شـــي د رڼـــا قصـــې
راشـــه تماشـــې پـــه بلـــه واړوه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

بانـه دې مـه څنـډه چـې نـه پرېـوځي
سـتا د بنـو سـره مـې زړه پرېـوځي

سـتا د قامـت ونـه ولاړه اوسـه
زمـا د سـر سـوری دې نـه پرېـوځي

د محبـت خېمـه پـه سـر ګرځـوم
موسـم يـخ زړی دی سـاړه پرېـوځي

د مـازيګر دنيـا بدلـه شـوله
پـه ګودرونـو زانـې نـه پرېـوځي

پـه قـامتونو قيـامتونو مئـين
لـه ګرنکونـو نـه پـه څـه پرېـوځي

غزل

د پرهر څړيکې څړيکې شور يې کړمه
بنا بست دې اور واخيسته اور يې کړمه

د مينې تور عجيبه توقه وکړه
د لېونو د سترګو تور يې کړمه

ما يې په تورو زلفو ملا تړله
د سپينو ستورو د پېغور يې کړمه

د پښتنو غرونو د زوره لوګے
د لېونو سيندونو شور يې کړمه

وخت دې بېخايه ستړګې نه نوروي
نوره به ګرانه شي که نور يې کړمه

بانه يې وخوځول ويرېدم
زلفې يې څنډه وهلې خور يې کړمه

ډېر که مې ستا د غم تکور ورکاوه
درد زورور و، کر و کور يې کړمه.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

څه زورورې وې څه زور یې کوه
ستر ګو دې اور وره و اور یې کوه

انتظار ستا بې لوظي څه کوله
زه یې وژلمه پېغور یې کوه

ما د زخمونو ژبې وتړلې
ما له یې شر جوړوو شور یې کوه

ګل په ورغوي کښې پرهر ګرځوو
سینګار زما د زړه د کور یې کوه

غـــم هېـــرول هســـې خبـــره نـــه وه
پرهـر چـې خوالـه وروسـته اور يـې کـوۀ

ســتا د تنکــی مـيـنې د تـاوه قربـان
زمـــا د زړه د درد ټکـــور يـــې کـــوۀ

د ځوانـــی خـــوب يـــې وينـــوو **صـــابره**
مـيـنې مســتي کولـه شـور يـې کـوۀ

Pukhto.Net
پښتو

غزل

چې ستا د سترګو د نظره نه وه
هغه نشه، نشه د سره نه وه

ستا د خواره وربله نه تېرېده
د ګل وړمه دومره بې سره نه وه

په رقیبانو چې مې جنګ باللو
ما سره ستا د رضا زغره نه وه

په څه خبره چې خفه شو سره
هغه خبره څه خبره نه وه

په نوم یې بنکلو قسمونه خوړل
مینه مې دومره بې باوره نه وه

ستا د بنو په شریې واړولم
څړیکه لاوتې د پرهنره نه وه

خان ته مې ستا خبره څنګ کړې وې
چرته ستار، چرته سندره نه وه

زما د زړه رضا یې نه کوله
دنیا زما غوندې بې سره نه وه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د سترګو جنګ د بنو زغرې غواړي
مینه د مینې څو خبرې غواړي

زلمي په غرونو کې غمي لټوي
پېغلې لونګ غواړي ګورګورې غواړي

د ادم خان له ګوتو دم وتی دے
درخو رباب غواړي سندرې غواړي

مونږه ګلونه پرهرونه وېشو
دنیا لعلونه ملغلرې غواړي

ترخو حالانو ترخې کړې ژبې
د مینې شکور غواړي شکرې غواړي

د پرهرونو د سپرلي بادونه
د غم جاګیر، د غم دوترې غواړي

د خپل اختیار د اسمان سیل **صابره**
خپلې بڼې، خپلې وزرې غواړي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

خدای خبر دوی ته به ځان څه ښکاري؟
چاته چې ظلم، ظلم نه ښکاري

د پرهرونو جامې اغوندمه
موسم یخ زړے دے سارہ ښکاري
لکه د درد دنیا مې کمه شوله
ګوره شراب راته تراخه ښکاري
په چمن څه نوې هوا الوځي
ګلونه لږ غوندې رانه ښکاري
لا یې یوه خبره سمه نه ده
لا خلك هغسې کاږه ښکاري

چې د دنیا خلکو ته وګورمه
دا خپل ملګري راته بنه ښکاري

غزل

په دنیا کې د دنیا د غمه تنګ یم
چې یوازې یم د ځان سره په جنګ یم

په کوڅه د لونګینو غاړو راغلم
ټول وجود مې خوشبویي کوي لونګ یم
چې د مینې لپونې رانه زاریږي
زه د کوم ګودر د کومې غاړې بنګ یم
ته په څه داسې غاوره شوې بدل شوې
زه خو هغسې باچا یم چې ملنګ یم
د ازغې سره چې ولګمه ګل شي
په ربښتیا د محبت په رنګ کښې رنګ یم
زه د هغې نومه هغسې زاریږم
چې د څنګه یې موده وشوه په څنګ یم

د **صابر** سترګو کښې ټوله شپه غړیږم
پوهه نه یم چې رښا یمه که رنګ یم.

غزل

د ګلونـــه ډيـــوي بلـــې تماشـــې دي
څه زخمونه څړيکې څړيکې دي لمبې دي

دا چې سترګې مې اوچتې دي رنې دي
رونې کړي مې په تره توري شپې دي

چې په غم د غم ځپلو غمژن نه وي
هغه زړونه، زړونه نه دي اديري دي

د مانو سورو لـه مـه ورځـې ملګـرو
خلـك وايـي چـې راتلـونکې زلـزلې دي

ته په ډېر څه کښې اشنا د لوړې مړ شوې
زه کـه وړے يـم خـو سترګې مې مړې دي

چې زما د وينو څاڅکي پکښې رپي
د تيارو سترګې که توري دي رڼې دي

د رڼا فصل تولېږي سباوون دے
اورېدلې مې د ستورو ګنګوسې دي

نوې سترګې نوے نوے نظر غواړي
په دنيا کښې نوې نوې تماشې دي

اوس د ښار او کلي دومره فرق نشته
اوس د ښار او کلي څومره فاصلې دي

ما د مينې سمندر له خانه تاو کړو
زه خبر يم چې د ژوند شکې تودې دي

څه چې ورشو د *صابره* به څه واورو
خلک وايي چې خبرې يې خوږې دي.

غزل

شر دي سر وخوري خو د شوره وځي
مينه د کلي د پېغوره وځي

چې څړيکې څړيکې پرهر خوله ورولي
لکه چې درد د زړه د زوره وځي

ځم کله په تاريې د دعا وترم
درد دومره ډېر شو د ټکوره وځي

هر چا د خپل زړه لامکان ونيو
هر څوك د خپل احساس د اوره وځي

په سترګو لاس ږدمه چې ونه وځي
ستا د رنو سترګو د توره وځي

بهر د زړه خوږ پدو څه پاتې دي
سړی په څه پسې د کوره وځي

غندل غندل ارمان به نه ژاړمه
چې د کږو وروځو د توره وځي

رو رو رغږي هوښیار پږي سړے
بنکاري **صابر** د زړه د زوره وځي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

سترې ستومانه چې د کاره راځم
تا یادومه چې په لاره راځم

د ارمانونو پند په سر راوړمه
کور ته چې هر مانبام د بنباره راځم
د کلي د هري لارې د هري کوڅې
په دې کوڅه د چا د پاره راځم
د پرهرونو جامې واغوندمه
چې په سپرلي کښې د ګلزاره راځم
څه نوی غم نوې سودا راوړمه
چې د حالاتو د بازاره راځم

د مېخانې دروازه مه بندوئ
یارانو زه به د روزګاره راځم

غزل

بد لهونے شو انتظار نه کوي
درد يوه څريکه ده قرار نه کوي

اوس مې د زړه په رضا پوهه شوله
اوس چې په تلو کې شي تلوار نه کوي

ستا د وعدې په تار تړلے زخم
ما ژړوي سپرلي ته وار نه کوي

خماري ستر کې د نظره شولې
کجير بانه د زړونو ښکار نه کوي

اوس خو دې کله کله هېر هم کړمه
اوس مې زړه کله کله کار نه کوي

د زمانې هوا بدله شوله
څوك په قسم باندې اعتبار نه کوي

داسې د يو بله مارې شو خلك
څوك د يو بل سره روزګار نه کوي

اوس په دنيا پوري زړه نه ترمه
اوس مې دنيا ته زړه ازار نه کوي

خدائے خبر څوك به څه معنا ورکوي
سړے ددې غمه اظهار نه کوي

لکه چې بيا هغه تصوير جوړوم
صابره! بيا مې ګوتې کار نه کوي

غزل

د ردې کفـــــر کلـــــيمې ورځـــــي
خلکـــو لـــه څـــه بـــلا قصـــې ورځـــي

مونـږ کـه ګنـاه وکـړه خـو کفـر بـه وي
شـــېخ کـــه ګنـــاه کـــوي تـــوبې ورځـــي
د واعـــظ هـــره فلســـفه د فســـاد
واعـظ لـه نـور څـه خـو فتنـې ورځـي
د محتســب پــه تويــه مــه تېــر وځــه
ځـي مېخـانې تـه خـو د شـپې ورځـي
هغوی په هر موسم کښې سپين سپېځلي
هغـوی لـه هـر رنـګ قصـيدې ورځـي
ســړے چــې وځــي د رنــا پــه لټــون
مخـې لـه څـه نـا څـه تيـارې ورځـي

هغـــه زمـــونږ د زړونـــو غـــلا پېژنـــي
هغـه لـه نـاز ورځـي، نخـرې ورځـي.

غزل

د سرو لمبو د غرغرو د شورہ نه دي خبر
دا څوك چې جنګ غواړي د جنګ د زوره نه دي خبر

زما د کور د ورانولو په ارمان لهوني
د خپل ارمان د ورانېدونکي کوره نه دي خبر

د خاموشۍ په تقدس ایمان لرونکي خلك
د لرزېدلي، لړزوونکي اوره نه دي خبر

زما بچي لاد ګودر اور اورکي یادوي
دوی په ګودر د لګېدلي اوره نه دي خبر

دومره خبر یم چې د تورو نه یې وینې څاڅي
دومره پوهېږم چې یاران په نوره نه دي خبر

چې د چا زړه ورانوي څنګه به مانې جوړوي
چې د بل بد کوي د بل د پوره نه دي خبر

دا خلک دومره د نفرت په ګناه مه ګرموه
دوی ته ګناه نه شته **صابره** وروره نه دي خبر

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د ښاپستونو څه معلومه ده چې څه به کوي
د تندرونو څه معلومه ده چې څه به کوي

له کومو زړونو چې بې دردو خلکو لوبې وکړې
د هغه زړونو څه معلومه ده چې څه به کوي

ځئ چې د خپلو ارمانونو ستوري ولټوو
د اسمانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

په سرو ګلونو خو سیلي والوته ورځېدل
د پرهرونو څه معلومه ده چې څه به کوي

ځئ چې د زړونو زمکې واړوو سپرلي راولو
د بارانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

دا چې دنیا په ځان د خپله زوره ولګول
ددې اورونو څه معلومه ده چې څه به کوي

که ستوري نه وي څو ورځو اورورکي رانیسو
د مابنامونو څه معلومه ده چې څه به کوي

ما په ورغوي کښې ډیوه د محبت ونیوه
د توپانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

د چا د خولې په خاموشۍ دې سړے نه تېروځي
د چا د زړونو څه معلومه ده چې څه به کوي

د څړیکو فصل مې سنبال کړو د پرهر په اوبو
د بارانونو څه معلومه ده چې څه به کوي

د زړه داغونه خو به څه سړے په زړه وساتي
د شنو خالونو څه معلومه ده چې څه به کوي

غزل

د محبت لمن چې چا ونیوه
وایه چې لار یې د ربنتیا ونیوه

هر سړے الوځي هوا رانیسي
هر چا د ګوتې نه بلا ونیوه

په کانو بوتو کې تیکرې ګوري
ستا لپوني د ګودر خوا ونیوه

تا په خندا خبره واړوله
ما په ژړا ژړا کښې سا ونیوه

اوس دې الوځي چې سیلۍ الوځي
ما په ورغوي کښېس رنا ونیوه

دا خلك دغسې څه چل جوړوي
دې خلکو دغسې دنیا ونیوه

بنو له څنډ ورکړه که سا واخلمه
مرم د پرهر څړیکې مې سا ونیوه

اوس رالـه ستر ګې پتوي صابره
ما یې په ستر ګو کې څه غلا ونیوه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

څوك يې اشرو له بلي څوك تړې لښكر جوړوي
هر زورور د پښتنو دپاره شر جوړوي

د پښتنو زمكه به څه فصلونه وټوكوي
څوك پكښې جنګ جوړوي څوك پكښې سنګر جوړوي

جنګ به زمونږ نه وي خو مرو به پكښې مونږ لېونې
څوك چې ختن اخلي مورچه به په خيبر جوړوي

پښتانه دې جنګونو داسې خاے ته ورسول
چې خپل كورونه ورانوي بل له دوتر جوړوي

دوی كه چا دې زمكې ته پرېښوده اسمان ته رسي
دا پښتانه ددې پرتې خاورې نه زر جوړوي

وخت چې په ما د څه احسان کوي نو داسې کوي
مانه څرمن وباسي ماله تري څادر جوړوي

هېڅ پوهه نشمه چې څنګه پکښې ونښلمه
ما له چې څوك دام جوړوي د هر يې په هنر جوړوي

د جانان دا ټوې ادا دي د نظره نه شي
زما د اوښکو د بارانه سمندر جوړوي

داسې څوك نه شته چې په دې ورانې کښې لاس نه لري
داسې څوك نه شته چې کابل او پيښور جوړوي.

Pukhto.Net
پښتو

غزل

زړه خو چې تا په مخه واخیستمه
تولې دنیا په مخه واخیستمه

زه پخپل بسار کښې لکه ورک لپونے
داسې سودا په مخه واخیستمه

څه د ارمان دعا قبوله شوله
غم په ربښتیا په مخه واخیستمه

ما یې ایله د بهو جنګ ولیده
زه یې بېګاه په مخه واخیستمه

نن د احساس کړېوان ته لاس اچوم
نن يې صفا په مخه واخيستمه

د اسمانونو زور ته ودرېدمه
خو ستا ادا په مخه واخيستمه

خپلو خيالونو د نظره کړمه
خپلې رنا په مخه واخيستمه

د خورو زلفو لېونو خيالونو
څه وارخطا په مخه واخيستمه

Pukhto.Net
پښتو

غزل

د پرهر د څريکې څريکې نه چاپېر شم
کله کله د يو داسې درده تېر شم

ستا د زلفو ارمان راولي رايادشي
چې د ستړي اسويلي په ول کښې ګير شم

ته مې مېروه ستا نه دې هېر نه شم
په دې نه يم که د نورو خلکو هېر شم

ستا په زړه کې خو مې ځاے د زړه پيدا کړو
اوس په مينه کې بالا يمه که زېر شم

زه د مینې د ارمان د سپرلي ګل یم
ما که ډېر بادونه ودوړوي ډېر شم

د کړو بڼو تېره غشي په زړه خورم
د وفا په شهیدانو کې به شمېر شم

چې په کلي کښې څوک ګورمه **صابره**
د هغه سره په لار کښې تېر و بېر شم

Pukhto.Net
پښتو

غزل

کله یې سره کله د سرو سپینو لښکر ووهي
دلته په دې خاوره مئېن د چا نظر ووهي

ماله د غرونو د مرغیو د غمه خوب نه راځي
چې څوك ظالم چرته په غرونو کې ننښتر ووهي

چې پکښې هغه یاران، هغه محفلونه، نه وي
سړے به داسې پېښور ته څه چکر ووهي

ستا په تکل د خپل وجود سیوري ته ودرېدمه
سړے ستومانه شي چې دغسې سفر ووهي

ستا د بنو د لښکر هره قصه نوې قصه
کله مې زړه ورانوي کله مې سنګر ووهي

مونږه چې روغ یو خو زمونږ د جواب هیڅوك نه وي
مونږه چې وران شو نو سیکان هم پېښور ووهي

صابره بیا به د دنیا زورور وپېژني
خداے دې هوښیار که چې مېخونه دې په سر ووهي

ستوماني (نظم)

د عمرونو داسې ستړے
د مودو داسې ستومانه
چې د چا په زلفو کښوځم
چې د چا په څنګل پرېوځم
هلته ساه واخلم دمه شم
سترګې پټې کړم اوده شم.

رښتيا (نظم)

تاريخي حقيقتونه
انساني صداقتونه
په ناجانړو دليلونو
په خيرنو نظرونو
خړپدے شي، تورېدے شي
خو! بيخي ورکېدے نه شي
همېشه پټېدے نه شي.

د امید ډیوه (نظم)

د تیارو په سمندر کښې
د رڼا یو نرۍ کرښه
د امید بله ډیوه شوه
ډوبېدونکو له اسره شوه.

گناه (نظم)

د تاریخ د فلسفې نه
د کتاب د مسئلې نه
د انسان د تجربې نه
د غنمو د دانې نه
ما یوه خبره زده کړه
په یوه خبره پوه شوم
چې گناه هم د کار شے دے۔

Pukhto.Net
پښتو

وسوسه (نظم)

اوس خو هرڅه دي شپه ده
انتظار که شوګيره ده
خو! څه طمعه ده اسره ده
د امید غېږ پرې توده ده
د ارمان په مخ به څه وي
که سحر شي رڼا نه وي.

انتظار (نظم)

زما سترګې خوبولې
انتظار شوګير خوړلې
که بې دمه، بې مزې دي
يو دوه اوښکې خو پکښې دي
دا به تا پورې ساتمه
دا به تاته څخومه.

غزل

د انتظار په غرغره تېره شوه
په ما بېګاه زبونه شپه تېره شوه

چا مې په څنګ کښې ستوماني ووېسته
څه زوروره زلزله تېره شوه

لکه چې بیا د خانه نه وئم خبر
لکه چې بیا هغه کوڅه تېره شوه

ما او هغې یو بل لیدلي نه دي
کلونه وشو زمانه تېروه شوه.

غزل

ستا د وعدو خبرې پتې ساتو
د پټېدو خبرې پتې ساتو

خپلې به څه وایو چې خپلې مو دي
مونږ د پردو خبرې پتې ساتو

د پرهرونو خولې ګنډلې ساتو
ستا د بنو خبرې پتې ساتو

په تورو زلفو مو قسم خوړلے
د سپینو خولو خبرې پتې ساتو

د سپکو خولو د یرې ویرېدو
اوس د زړګو خبرې پټې ساتو

خلك زمونږ رنګونه وپېژني
مونږ که هرڅو خبرې پټې ساتو

د واعظانو د فتنو یرېږو
د مېکدو خبرې پټې ساتو

د زړه د درده خلك نه خبرو
د اسوېلو خبرې پټې ساتو

Pukhto.Net
پښتو

د سمندر هوا بدله شوله

د سمندر هوا بدله شوله
مونږ سره هیڅ د یاری دود نه کوي
په سمندر کښې غورزنګونه وهي
په مونږ د څاڅکي اوبو سود نه کوي.

د سمندر هوا بدله شله

په مونږ چیتر، پشکال نه وروي
مونږ د چینو رنو اوبو پسې مرو
زمونږ نه تېري قصې هېري شولې
مونږه د ژمي په جړو پسې مرو
مونږ د سوکړې له تاوه ورك لېوني

ستابتون تولنه

هغه په بله وربخ وړي وربړي
مونږ پسې د هر مخ په قبله اووتو
هغه زمونږ نه په څنګ ځي وربړي

د سمندر هوا بدله شوله

د سمندر هوا به نه بدلېده
مونږ د ژوند کومه تباهي ونه کړه
مونږ په دې خپله زمکه څه ونه کړه
په مونږ دې بل څوک ولې زړه وسپزي
مونږ چې د خپل ځان سره بنه ونه کړه
مونږه د غرونو ونې وسیزلې
مونږ خپل سیندونه د خزلو ډک کړل
مونږه د کر زمکه په کور ونیوه
د ونو سپوري مو د سره ور کړل

د سمندر هوا بدله شوله

زمونږ د زمکې په مخ نه الوزي
زمونږ د برخې اسمان نه بربنوي

زمونږ د زړونو چينې نه تاندنوي
په مونږ د مينې باران نه وروي

د سمندر هوا بدله شوله

زمونږ د غرونو واوړي ويلې شولې
زمونږ د کانو نه خولې ووتې
زمونږ د غرونو ونو اور اخيستے
د شنو ننبتړو نه لمبې ووتې

د سمندر هوا بدله شوله

زمونږ تنکي فصلونه ودوړېدهٔ
زمونږ د برخې اوبه وسوزېدې
په مونږ لمر يوه نېزه رابښکته
زمونږ څه وينې تويې څه وسوزيدې
زمونږ تنکو ګلونو ساه ورکړله
زمونږ تنکي ممانې ودوړيدې
زمونږ مرغې له تندې وسوزيدې
زمونږ د ونو پانې ودوړيدې

سمندر هوا بدله شوله

زمونږ له اوره ایري نه اړوي
زمونږ د سترګو لوګي نه پاکوي
زمونږ په زړونو دیري نه اړوي
مونږه د کلو کوڅې تنګې کړلې
مونږ د بنارونو انتظام ونه کړ
مونږه هرڅه په خپله بنه راوستل
مونږه د هېڅ سره ناکام ونه کړه
مونږه د غرونو ونې ووهلې
مونږه په بنار کښې کارخاني جوړې کړې
مونږ د ګلونو دکانونه وران کړل
مونږه هر ځاے مستري خاني جوړې کړې
مونږ د کبلو جرړې وویستلې
مونږ په باغونو کې بنګلې جوړې کړې
مونږه په بنار کښې خالي ځاے پرېنښود
مونږه په هر ځاے کښې پلازې جوړې کړې
مونږه د کرش په مشین وڅیرلې
د خپلو غرونو د بنونو سینې

په بلدوزرو مو ذري ذري کړې
د سرو ګلونو د تخمونو سيني

د سمندر هوا به نه بدلېده
مونږ د هوا په مخکښې څه پرېښې دي
د ګاډو تور لوګي او خړه هوا
زمونږه ټوله دنيا، ټوله دنيا
د آبادۍ له زوره سترې فضا
چې مونږ د خپل تاوان شعور نه لرو
چې مونږ د خپل ځان سره بنه نه کول
د سمندر هوا زمونږه څه وه
د سمندر هوا په مونږ څه کول.

Pukhto.Net
پښتو

په اباسین خفه شوم

په اباسین خفه شوم
په دغه سیند خفه شوم
چې څنګه شور یې کړ
زورور زور وړ پکښې
زوور زور یې کړ
څنګ غړمبېده روان و
په دو ، دو ته (تلو) روان و
د واورو غرونو په سر
غرونه یې وړه روان و
څنګ رپېده له زوره
څنګ یې توپونه وهل
څنګ یې چپې وهلې
څنګ یې موجونه وهل
څنګ په خپل زور غاوړ و

بل څوك يې نۍ اورېدە
تلو په خپل زور غاور وۍ
دا څه يې څه اورېدە
"د اباسينه مې ګيله دە
په غوږ سونلەي ورته ولاړه يار مې وړينه"
دے په خپل زور غاورە
دە د چا نه اورېدل
كه چا به هر څو ونيل
كه خلكو هر څو ژړل
"راغلے نه وے اباسينه
په نيمه شپه دې نوښار دړې وړې كنه"
كه چا به دا وويل
دے به لانور غصه شو
كه دە به دا واورېدل
په ځان به نور غړه شو
"اباسين بيا په چپو راغے
په سر يې راوړې سپينې خولې سره مهرانونه"

په اباسین خفه شوم
څه زورور سین وُ
څومره ډېر څه یې لرل
څه بختور سیند وُ
ده چې به ساه اخیسته
زمکې به څنګ بدلوُ
ده چې به لمر ته کتل
اسمان به رنګ بدلوُ
ده به په دو کښې راوړل
څان سره سره نه تیکونه
دده په غاړو به وو
سپین کانې سره لعلونه
دده کارونه د سرو
دده بېړۍ باموئه
دده کرکنې میوې
دده بیلې ګلونه
دده رڼا لوبوئل

د خدائے پلونه میان

دده ها به راوړل

رنګ رنګ ګلونه، مرغان

دده بلا مئینې

ښکلې، ښائسته جینکی

په ده به تل الوتې

د محبت لولکی

دده په هر ګودر به

سپرلے، اختر مېله وه

دده په هره غاړه

هر مازیګر مېله وه

دده په خوا کښې به وې

د مینې هلې ځلې

دده په غاړه به وو

ناست زلمي ډلې ډلې

چا به چپې شمبرلې

چا به قیصې کولې

Pukhto.Net
پښتو

چا به شپیلی وهلې
چا به ټپې کوټې
په ده آباده دنیا
د رنګینو ډکه وه
هم په سندرو مړه
هم د قیصو ډکه وه
په اباسیند خفه شوم
په دغه سیند خفه شوم
څومره دبدب وۍ دده
په څه غرور کښې به وۍ
سیند وۍ که ډب وۍ دده
د بناپست سیال یې نه و
د زور مثال یې نه و
خو اوس هېڅ سُر نلري
لکه چې تال یې نه وۍ
په اباسیند خفه شوم
یا چې څه وۍ نو څه و

یا چې څه دے نو څه دے
یا لهونے روان و
یا اوس د تللو نه دے
اندام اندام یې وتې
لیچې وزرې ښکاري
پرون یې غرونه وړل
نن یې کمرې ښکاري
په اباسیند خفه شوم
ده د ځوانۍ په زور کښې
څنګه تپې کولې
ده پښتنې خاورې ته
څنګه قیصې کولې
ده د یوسف ستړګو له
د بانو رنګ ورکړے
ده د دلے غېرت له
د شهی ننګ ورکړے
ده د خوشال تورې له

Pukhto.net

د ننګ اوبه ورکړي
ده درحمان قلم له
د حیا سره ورکړي
ده پښتني دنیا له
د ښائست شور ورکړے
ده د پښتون غېرت له
د مینې زور ورکړے
خو! چې په ده راغلله
پښتنو هېڅ ونه وې
دا غریب دغسي شو
شته پښتو هېڅ ونه وې
هېچا پرې ننګ ونه کړ
په دغه سیند خفه شوم
په پښتو ویرېدم
په اباسیند خفه شوم.

PukhtoNet پښتو

غـــزل

نـــه لهونـــے او نـــه ملـــنګ پېژنـــي
بنکلي قلنګ غـواړي قلنګ پېژنـي

د لونګينـــو غـــاړو خـــدائے اسـره شـــه
زلمـــي نـــه لـــوۍ او نـــه لـــونګ پېژنـــي

د اوسنيو پېغلو دي خدائے اسره شي
نکريـــزي نـــه پېژنـــي، رنـــګ پېژنـــي

څنګ به سپوږمۍ ته رسي خاوري نشي
پښتانـــه مـــرګ پېژنـــي، جـــنګ پېژنـــي

د پښتنو په غم مې لېونې
خوشحال خان پېژنې، اورنګ پېژنې

ته خو خبر يې چې دنيا څنګه ده
نه ګودر پېژنې، نه بنګ پېژنې

له دنيا هغه خلکو ګټه وکړه
چې خپله لپاره او خپل آهنګ پېژنې

د محبت په راز مئين لېونې
سره شمع پېژنې، پتنګ پېژنې

Pukhto.Net
پښتو

غزل

رمـــــا د زړه درزا ونـــــې
زمـــا منېنـــه مينـــه مـــا پېژنـــي

پـــه دې کښـــې څـــه د حېرانـــۍ خبـــره
تـــه آئينـــه، آئينـــه تـــا پېژنـــي

په خنګلونو کښـــې لـــوے شـــوے انســـان
د ښـــار تيـــاره، د ښـــار رڼـــا پېژنـــي

زمـــا د ميـــني د خوبونـــو فصـــل
د ورېـــځ تـــول دروغ. رښتيـــا پېژنـــي

د محبـــت پـــه بنـــار کـــې ورک لېـــوني
ځانونـــه پېژنـــي، دنيـــا پېژنـــي

ماتـــه دا نـــه وايـــي چـــې څـــه دې وکـــړل
زمـــا د بنـــار لېـــوني مـــا پېژنـــي

Pukhto.Net
پښتو

غزل

څه دا وهمونو د تیارو ووتې
زړه چې د مینې د لمبو ووتې

زما د زړه د کورهٔ ونهٔ وتې
که د محفله په وتو ووتې

اوس چې ساه اخلي. زما ساه ډوبوي
زړه د توپونو د غوښمو ووتې

دا اوبه څه د غم د اور اوبهٔ وي
له صراحي نه پهٔ سلګو ووتې

ارمانـــه پـــوه شـــومه رښتيـــا دې ووې
لاړې پـــــه لار د لېونـــــو ووتـــــې

مينې هوښيـاره شـوې، هوښيـاره بـه شـې
کـــه د څـــو نـــورو حـــادثو ووتـــې

اوس پـه ښـو کښـې اوښکـې نـه ګـرزوې
صـــــابره لاړې د قيصـــــو ووتـــــې

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

چې په ککو کښې ستا د مینې مېکدې ګرزوم
سترګو کښې خوب او په بنو کښې شوګیرې ګرزوم

لاخو د درد په تار کښې پېرم د الفت ګلونه
لاخو د زړې د پرهر خولې په وینو سره ګرزوم

زه لېونے یم، که ربنتیا ازار وهلے یمه
چې په رندو پسې په لاس کښې آئینه ګرزوم

خیرا! ما دې وژنې، ما دې مړ کړې د رښا قاتلان
زه به په لاس کښې د شعور بله ډیوه ګرزوم

لـه سـپينو واورو بارانونـه د سـپرلي غوارمـه
پـه تـورو غرونـو د سـپورمي ماتـه کاسـه ګرزوم

مـا د حـالاتو لهونـي سـوکړه وژلـے نشـي
زه د ارمـان پـه تنـدي سـتا د خيـال خولـه ګرزوم

ما لهونے بـه پکښـي خدائے خبر چې څوك پېژني
زه د ټـول کلـي غـم د ميـنې پـه اوږه ګـرزوم

د تـورې شـپې تـوره تيـاره د ژمـي يخـه يخنـي
زما نصيب دے چې په لپـه کښـي لمبـه ګرزوم

Pukhto.Net
پښتو

غزل

تا چې زما په زړه کښې تاوکړه
ما درته څه بلا دعاوکړه

هر بنکلي، هرې بنکلا، هرې ادا
زما د زړه څه نه څه غلاوکړه

د ژوند په ساه، ساه کښې مې ساه اخلي
په مايې داسې څه بلاوکړه

شپخه! زمونږ خدائے به دې څنګ وبخښي؟
په محبت کې دې ریاوکړه

په ښار کښې څوک د خونه نه دے خبر
هر چا د خپله کوره غلا وکړه

درد، درد مې څړيکې څړيکې سترګې وکړې
داغ، دغ مې دغسې رڼا وکړه

زه هم هغوی په کانو ویشتے یمه
ما چې د چا سره وفا وکړه

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

څـوك چـې داغ داغ ګڼـي زمـوږه لېونـو لمـنې
دنيـــا ليـــدلي دي د هغـــه فرښتـــو لمـــنې

دلتـه د غـل او د قاضـي قيصـه يـوه قيصـه ده
دلتـه کښـې سپينې دي د غلـو د غلچکـو لمـنې

مونږ په ځولـو کښـې د حالاتـو واورې ويلـې کړلـې
مونـږه نيـولې وې د ميـنې پـه لمبـو لمـنې

يـارانو هلتـه بـه نـزدې وي د ګلونـو موسـم
چې په کوم ځاے کښې درنه ونيـوې ازغـو لمـنې

غـــزل

ســـترګو يـــې اور کـــوۀ لمـــبې کـــولې
د پزهـــر څړيکـــو مـــې شـــغلې کـــولې

ســـتا د قامـــت ســـيالي اســـانه، نـــه وه
چنـــار پـــه ژمـــي کښـــې لمـــبې کـــولې

دا محتســـب د چـــا ازار ووهـــو
ده بـــه رنـــدانو تـــه ښـــپې کـــولې

زمـــا د زړه دشـــت تـــه راغلـــې هـــوا
ســـتا د بنـــو د بـــن قيصـــې کـــولې

ستا د ناز غني مې له خدایه غوښتې
مـــا د زخمونـــو نـــه جـــامې کـــولې

د یـــو پرهـــر د یـــوې شـــپې دردونـــو
ســـتا د بنـــو بـــلا قیصـــې کـــولې

صـــابره څنګـــه د دنیـــا ســـاده وې
چـــې د دنیـــا نـــه دې ګـــیلې کـــولې

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

د زورورو زورورې کې ـــــــــــــــ ېږي
دلتـــه د نـــه کېـــدو خـــبې کېـــږي

بـــې زوره هغســـې بـــې زړه بـــې وســـه
پـــــه زرو هغســـــې وزې کېـــــږي

زمونـــږ لمـــنې هـــــې تـــورې نـــه دي
زمونږ په غرونو کښې ګورګورې کېږي

لا دې پـــه دې خـــاوه خـــوك زړه نـــه ســـيزي
لا پکښـــې شـــات شـــته دے، شـــکرې کېږي

مـــا د احســـاس د اور اوبـــه ورکـــړي
د زړه پـــه زمکـــه مـــې ســـندرې کـــړي

بيـا يـې څـوک نـوم اخلـي پښتـون يـادوي
بيـا چرتـه جـنګ کـړي، لښکـرې کـړي

لاخـــو څـــوک ژبـــه خوزولـــے نـــه شـــي
لاخـو پـه سـترګو کښـې خبـرې کـړي

صـابره! هغســې ســتا نـوم اخلـي څـوک
پـــه ګـــودر هغســـې خبـــرې کـــړي

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

که زمونږ توري نه وے، زغرې نه وې
نن بـه د ژونـده دومـره لـرې نـه وې

څه بـلا وه، خـو سـر يـې نـه لګېـده
په ښـار کښـې خلـك وو خبـرې نـه وې

خبـــره دا نـــه وه چـــې نـــه الوتـــو
خبـــره دا وه چـــې وزرې نـــه وې

مونږ مـئېن وو، په مينـه نـه پوهېـدو
زمونـږ بلـی وې خـو کـوترې نـه وې

پښتونه! څه غم دي په کور راغلے
چې په بنادی کې دې سندري نه وې

یاران به څنګ له یو بل څه زارېده
د مینې شکور نه و، شکرې نه وې

سترګو یې زه زمانه واخیستمه
صابره! دې ږي زورورې نه وې

غـــزل

د ژونـد صـــحرا تـــه مـــې د ميـــنې بـــاډيوه راوړې
مـــا د احســـاس د ګـل پـــه لپـــه کښـــې لمبـــه راوړې

زه د مـــئين زړه د رضـــا نـــه بغيـــر نـــه پايمـــه
مـــا کلـــه کلـــه د جانـــان کلـــي تـــه شـــپه راوړې

زمونږ څه خو يـا پـه سترګو کښـې لمبې د خمـار
يـا پـه تنکـي زخـم کښـې ستا د يـاد شـغله راوړې

د لېونتوب د جنګ په زغره کښې مې نغښتي ايمان
د ســحر لمــونځ لــه مــې د خــان ســره نهــزه راوړې

زما نصیب زما د جنګ او جهاد دغه برخه
چې خپله توره مې په خپلو وینو سره راوړې

راشه چې خپل مخ پکښې وینې ځان وپېژنې
ما په ورغوي کښې د مینې آئینه راوړې

بس داسې لږ د مینې رنګ ورکړه نو د هره بڼه ده
وختې چې تا د نوي ژوند کومه نقشه راوړې

ته راته ووایه چې څه په کربلا کښې شوي
ما په تکر او په بابړه تبصره راوړې

دغه سړے د محفل رنګ ته ګوري اوروي څه
هم یې غزل راوړے، هم یې قیصیده راوړې

بیا به په هر سړي په زور خپله خبره منې
زورور بیا د خپل غرض توره تبره راوړې

د خپل قدرت له نصاب ما خبروي، ما پوهوي
زما قاتل ما له زما د سر کاسه راوړي

زما د غرونو د ښائیست د غمه هر سوداګر
د کرش مشین او فولادي سپینه اره راوړي

د انتظار د هار تودو غرمو وهلے **صابر**
د خپل ارمان د ونې سیوري له دمه راوړي

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

ذري ذري شي چې رنا تـه رسـي لمـر تـه رسـي
ستوري د سختو نه تېرېږي چې سحر ته رسي

د مزل ستړي د منزل په مخکښې هېڅ هم نه وي
لـه غرونـو اوړي چې سيندونه سمندر تـه رسـي

چې نښـه وي، مـنې کوڅـه د جانـان وپېژنـي
د مـات تيکـري پـه درک سړے ګـودر تـه رسـي

پـه مـا هـم هغـه څـوک د کفـر ګـواهي ورکـوي
څوک چې زما په زور محراب ته څي منبر ته رسي

پـه کـربلا کښـې بـه سـحر وي رنـا شـوې بـه وي
چې د حسـين پرېکړے سر د يزيـد در تـه رسـي

د محبت په ژبه هغه لهوني پوهېږي
د چا د زړه د زخم څړيکه چې خيګر ته رسي

شوګيره هغه وي چې شپه تري سترګه پټه نه کړي
اسويلې هغه وي چې تاؤ يې ستمګر ته رسي

د خوشحال څلې ترهنه کوم تيراه ته وتښتوؤ
د اورنګزېب د اس د پښو دوړه خيبر ته رسي

غر د پيريانو، بناپهرې د تورې بان ورسي
زمونږ د مينې قيصه سر وخوري چې سرته رسي

ته د صابر زړه درډوې تاله مزه درکوي
ما سره غم دے چې ازار يې ستا نظر ته رسي

هغه د غرونو لهونے به پکې څوک پېژني
دنيا به نوره وي **صابر** چې پښور ته رسي.

غـــزل

چا چې د حسن د سپرلي د خوند قيصه کړې ده
زمـا د زړه د پرهـر څـړيکې سـره لمبـه کـړې ده

مـا او جانـان يـو بـل تـه ډېـر کتلـي ډېـر ژړلـي
ما او جانان زما د زړه په کور کښې شپه کړې ده

دا د چينې خوا ته ګل، دا د ګل په مـخ کې رڼا
په دې صحرا کښې چا مئين لهوني شپه کړې ده

په دې کوڅه کښې مې بلا خاورې په سر باد کړي
ددې کـوڅې خلکـو مـې ډېـره تماشـه کـړې ده

زه ددې ښار د روغ رنځور خبرې پېژنمه
ما ددې ښار په پټ پاتونو شوګیره کړې ده

زه د اسمان د بدنیتۍ نه خبر شوے یمه
ما د سپوږمۍ سره بېګاه لړه جرګه کړې ده

بیا به زما د درد د څړیکو څانګې نه غوڅوي
سپرلي زما سره د ګل په خوله وعده کړې ده

Pukhto.Net
پښتو

مونږ به نهٔ مرو

چې ترڅو غرونه ولاړ يې
چې ترڅو واوري ورېږي
چې ترڅو سيندونه خوزي
چې ترڅو اوب، بهېږي
چې ترڅو زمکه لونده وي
چې ترڅو اسمان پرقېږي
چې ترڅو بادونه لګي
چې ترڅو سپرلي توکېږي
چې تر کومې رڼا لګي
چې ترڅو رنګونه ربي
چې تر کومې لمر راخېژي
چې ترڅو ګلونه رېږي

Pukhto.net

چې تر کومې سپورمۍ خاندي
چې ترڅو بادونه ږغي
چې ترڅو کومې پرې خوزي
چې تر کومې پردې خوزي
چې ترڅو تارونه ږغي

زه او ته به په دنیا یو
زه او ته تر هغې نه مرو
چې په زمکه هوا لګي
مونږ به څنګ مرو، مونږ به څه مرو

چې د زمکې زړے لوند وي
خدائے ګواه دے که به ومرو
په یو شکل کښې به پایو
په یو شکل کښې به نه، مرو

په ګلونو کښې به ګرځو

په سپرلي کښې به تو کېږو
په هوا کښې به الوزو
په باران کښې به ورېږو

په رنګونو کښې به رپو
په رڼا کښې به تو کېږو
په سازونو کښې به اوسو
په نغمو کښې به تنږېږو
په زړه کښې به غږېږو
په لمحه کښې به تو کېږو

Pukhto.Net
پښتو

غـــزل

څـــه د درډونـــو لېـــوني بادونـــه ولګېـــده
ســـتا د بنـــو ســـره مـــې بيـــا زخمونـــه ولګېـــده

مـــا د کلونـــو لار پـــه دوه قدمـــه ووهلـــه
ســـتا پـــه يـــو دوه قدمـــه لار ګلونـــه ولګېـــده

چې د وجـود وينـه مـې تولـه مينـه مينـه شـوله
پـه زړه مـې خـدای خبـر د چـا لاسـونه ولګېـده

د هغـه يـو ګـل د يـوې نـرمې خنـدا پـه طمـع
زمـا د زړه پـه زمکـه ډېـر ګلونـه ولګېـده

دنيـا کـه هرڅـو محبـت د کفـر څلـے ګنـو
خـو پـه دې څلـي د دنيـا سـرونه ولګېـده

په هغه خاوره د نفرت فصلونه، نه توکېږي
په کومه خاوره چې زمونږ پلونه ولګېده

ما د وفا سترګې په یو محفل کښې تېتې نه کړې
که په لمن مې د دنیا داغونه ولګېده

اوس دې د زړه درزا زما د زړه خبرې کوي
ستا په بې غمه زړه زما غمونه ولګېده

صابره! مونږ خو لاد یو بل لوګي شوي نه یو
په رقیبانو خامخا اورونه ولګېده.

بغاوت

د رواجونو د تیارو د یرې
د نیمې شپې د خاموشۍ په څلي
د دوو مئېنو سوري
لکه ګلونه رپي
تلي پیرونه رپي.

غـــزل

ستا د مينې په نوم اوس هم ګنهګار دے
هغه ستا لهونے هغسې په دار دے

د احساس د ګل ګرېوان پکښې تار تار دے
خدايه دا څنګه چمن څنګه بهار دے

د وجوده مې چاپېره خوشبويي شوه
دا مې ته په خوا کښې ټېر شوې که بهار دے

بادشاهان يې د سرو سپينو سوداګر دي
لېونې پکښې څوک څه پېژني ښار دے

دا نشه به دې که خير وي سبا نه وي
نن خو خير دے ستا د زلفو اقتدار دے

دا چې اوس هم د ځوانۍ خوبونه وينم
ما ليدلے ستا د تورو زلفو وار دے

چې د هرڅه وړپه هر څه کښې بې کار وۍ
دا سړے څنګه د هرڅه نه وېزار دے

څوک د زړه په زخم هغسې نازېږي
څوک د زړه د شوره اوس هم ناقلار دے

دا چې زه پرې د دنيا رنګونه وينم
دا د کوم اسمان د کومې رنا تار دے

زه د سره په خان څو خله غلط شوم
ماته خان ښکاري ستا د مينې

ستا د مينې د جنته مې وباسي
کمپيوټر، که انټرنېټ. که وي سي.ار دے

د دنيا هره سودا پکښې خرڅېږي
زړونه نه دي. دکانونه دي بازار دے

ماته پته ده زمانه قربانېږي
زه يې پېژنم صابر دے زما يار دے

Pukhto.Net
پښتو